

[Alfred Jensen.]

til. Skal de forsømte områder have undsætning gennem oprettelse af nye virksomheder, må staten gribe direkte ind. Man skal nemlig ikke glemme, at det er det private initiativ og den så højt priste liberalisering, der har ført os derhen, hvor vi nu befinder os; enhver kan se, hvor galt det er fat i de såkaldte forsømte områder.

Også i år vil jeg påpege det ganske meningsløse i, at staten i afgift til vejformål indkasserer langt mere, end der anvendes. På finanslovforslagets § 26 er der opført som indtægt 525 500 000 kr., medens de samlede udgifter ikke er opført med mere end 266 997 600 kr. Det vil sige, at omkring halvdelen af det oprævede beløb, nemlig over 258 mill. kr., ikke anvendes til de formål, hvortil de angivelig er oprævet. Med den fornyelse, udvidelse og omlægning, som vort vejnet står over for, og som vi absolut må have, er det ikke nogen tilfredsstillende budgettering. Man burde tage fat på en modernisering af veje og gader, i første række naturligvis med henblik på at forbedre forbindelserne med de afsides liggende områder. At det både direkte og indirekte ville betyde øget beskæftigelse i de arbejdsledshærgede områder, er uden for enhver tvivl.

Finansministeren har peget på den nedgang i statsfinansieringen af boligbyggeriet, der er sket fra 1955-56, da der kom næsten 650 mill. kr. til udbetaling, til næste år, hvor man regner med et beløb på 350 mill. kr. Ministeren trøster sig med, at der ikke i denne begrænsning af statslånsydelse ligger en tilsvarende reduktion af boligbyggeriets faktiske omfang. Nej, det betød ikke en tilsvarende reduktion, men alligevel betød det og kommer til at betyde en forringelse for den jævne befolkning. Da man i 1955 påbegyndte afviklingen af statsfinansieringen ved at indsnævre lånerammen og nedsætte lånegrænsen, førte det omgående til et fald i boligbyggeriet i byerne fra 19 882 til 16 395 boliger, og i indeværende år anslås det, at der vil blive opført ca. 17 800 lejligheder. Jeg må tilføje, at byggeriet i 1957 på grund af den svingende byggerytme var noget højere, men alligevel viser tallene, at der er sket en overmåde følelig nedgang i byggeriet til skade for dem, der mangler lejligheder,

og til skade for dem, der er beskæftiget ved byggeriet. Murernes årsledighed nåede netop takket være disse foranstaltninger op over 20 pct. og det altså på et tidspunkt, da der var mangel på boliger. Beskæftigelsesmæssigt har den påbegyndte afvikling af statsfinansieringen altså virket ret skadelig. Havde man opretholdt statsfinansieringen, som den var, ville der have været mere byggeri. Et andet forhold spiller også ind, nemlig lejens højde. Selv med fradrag af m²-tilskuddet er prisen gået op til omkring 35 kr. pr. m², medens den før byggestøtte-lovgivningens forringelse i 1955 dog kun lå omkring 20-25 kr., alt efter udstyr og andre omstændigheder. Hertil kommer imidlertid, at det ikke er den eneste belastning, som indehavere af boligforeningslejligheder har fået takket være denne ændring. Samtidig med lejeforhøjelsen kom også en fordobling af boligindskuddene. Såvel for lejerne som for bygningsarbejderne har det betydet en følelig forringelse af kårene. Hvad der nu tænkes gennemført, vil betyde en yderligere forværring, og hertil kommer den foreslåede lejeforhøjelse i den gamle boligmasse.

Jeg ser, at de almennyttige boligselskaber er nået frem til det resultat, at med indførelse af et tredjeprioritetsbelåningsinstitut ville lejen i boligforeningsejendommene stige med 300 kr. årligt. Så vidt jeg kan se, vil det være en stigning, der kommer til at overgå den lejeforhøjelse, som adskillige boliger i den gamle boligmasse efter den nye lejelov kommer ud for; det vil altså sige, at man ikke med det, der gennemføres, når frem til en udligning af forskellen imellem lejen i den gamle og den ny boligmasse, men at den tværtimod opretholdes, og det til skade ikke mindst for de yngre medborgere, som må flytte ind i de lejligheder, der opføres. Jeg vil derfor tro, at man ikke vil få det byggeri, som samfundet har brug for, og som de ledige nærer er i stand til at udføre. Vi kan derfor ikke godkende de nedskæringer, der har fundet sted, eller dem, man agter at gennemføre fremefter. Der er brug for boliger til en rimelig leje, og derfor må statsfinansieringen efter vor opfattelse ikke indskrænkes, men udvides.

Ved denne behandling af finanslovforslaget ønsker min gruppe også at rejse spørgs-